

Statens Side ikke blot en Ret, men en Pligt til at yde. Naar vi i rette Tid kunde gribe ind paa en fornuftig og rimelig Maade, vilde vi gavne mange af vore Medborgere og ikke mindst os selv.

Jagerslev: Det Forslag, der her foreligger, er jo i det Væsentlige en gammel Beskjend. Det er nu 5—6 Aar siden, at det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (H. Nielsen) med Flere indbragte det første Gang, og det har været forelagt gjentagne Gange og henvist til Udvalg, men har derigjennem hverken faaet nogen Forbedring eller Forværring eller overhovedet nogen Forandring. Det var ogsaa tydeligt, at det ærede Medlem nu staar paa et mere almindeligt og et blødere Standpunkt, end da Sagen første Gang forelaa. Han sagde, at Ingen havde endnu talt det forsløsende Ord, og indirekte laa der i hans Ytringer, at han egentlig heller ikke troede, at dette Forslag er istand til at udtale det forsløsende Ord. I det Hele var det ærede Medlem jo mere beskedent overfor sit Forslag end tidligere, idet han erkjendte, at det omfatter mange Ginner, men at det maasse nok kunde blive brugbart, naar abskillige af dem bleve tagne ud og behandlede hvert for sig. Han stillede sig saaledes, at det forekom mig, at han ikke havde meget Haab om at faae Forslaget gennemført, men han ønskede, at de forskjellige Ting, der laa i Lovforslaget, skulde underkastes en næiere Drøftelse. Jeg antager heller ikke, at han kan vente at komme videre dermed, saaledes som denne Samling ser ud, og med det Stof, der er ophobet paa Bordene. Det ærede Medlem vil vel allsaa nærmest føle, hvorledes Stemningen er overfor Lovforslaget. Naar han indskrænker sig til at sige, at der ligger abskillige Spørgsmaal deri, som det er vanskeligt at faae løste, da vilde jeg være enig med ham deri, og naar han siger, at man neppe kan vente at faae dem løste uden Understøttelse af og i Forening med en systematisk Fattiglovgivning, da er jeg ogsaa enig med ham deri; men jeg kan ikke være enig i, at dette Forslag, som det foreligger, skulde være i en væsentlig Grad brugbart. Den sidste ærede Taler har berørt et Par Spørgsmaal, og jeg ønsker ikke at komme dybere ind derpaa. Jeg vil blot omtale det mærkværdige Forhold til Statskassen, at det i Birteligheden bliver en temmelig uansvarlig Bestyrelse, der skal kunne bevilge temmelig rundt ud af Statskassen. Det kan Ingen forlange, at vi uden videre skulle kunne gaa ind paa. Endvidere skal jeg omtale det mærkværdige Forhold, der er mellem den Bestyrelse, som vælges efter denne Lov, og Kommunalbestyrelsen. Paa en vis Maade faar den Bestyrelse, som vælges efter denne Lov, en temmelig fri Ret til at disponere over Kommunekassen; men paa den anden Side er Kommunalbestyrelsen en Appellinstans for den her

valgte Bestyrelse og synes at kunne, om ikke tilfidsættede Beslutninger, der ere fattede af denne Bestyrelse, saa ialtsald tvinge denne Bestyrelse til at udgive Penge. Det vil den vel ikke gjøre, da de skulle gives ud af Kommunekassen; men det er dog et underlig forvirret Forhold. Endvidere synes det mig, for at jeg skal nævne et Punkt til, at, om det end i og for sig kan være meget ønskeligt at komme ind paa den absolute Skjellen mellem Værdige og Uværdige, som de Herrer have foresøgt her, kan det dog ikke være rigtigt at gaa saa vidt, at man siger, at de, der ere Medlemmer af eller have Udgang til en Sygekasse, ere værdige, men de, der ikke have Udgang dertil, ere uværdige. (H. Nielsen: Det staar der ikke!) Ja, Udtrykket bruges ikke, men de, der ikke have Udgang til Sygekasserne, stemples dog som uværdige, og det ærede Medlem maa dog indrømme, at det kan tænkes, at en Mand er saaledes stillet, at han ikke har Raad til at gjøre Indstud i en Sygekasse, og er det saa passende at sige, at han staar tilbage i Værdighed for dem, der have Raad dertil? Det kan jo være meget godt at fremme Sygekassesevæsenet, Foreningsvæsenet og Selvhjælpen — det skal jeg med Fornøielse være med til, — men jeg kan ikke gaa saa vidt, at jeg vil sige, at den, der er istand til at melde sig i den Retning, staar ubetinget høiere end den, der ikke gjør det, hvis Grunden til, at den Sidste ikke har gjort det, er den, at han ikke har haft Raad dertil. Naar man ønsker at tilvende Nogle et Gode, maa man ikke samtidigt gjøre Uret imod Andre. Jeg har, som det ærede Medlem vil erindre, for nogle Aar tilbage underkafst dette Lovforslag en meget gennemgaaende Kritik, som det ærede Medlem dengang ikke syntes rigtig om. Han erkjendte dog, at den kunde tages noget til Følge, men det er ikke slet; thi Lovforslaget marcherer stadig op i samme Stikelse, uagtet der er afgivet forskellige Udvalgsbetænkninger. Idag har det ærede Medlem selv erkjendt, at der maa gjøres abskillige Ændringer, og at Forslaget maa udstyffes i en Mængde forskellige Lovforslag, hvis det skal blive til Noget dermed. Jeg veed da ikke, hvorfor han indbringer Forslaget i denne Stikelse. Naar man vil indbringe et Lovforslag her, maa det dog nærmest være i den Mening, at det, man kommer med, er nogenlunde brugbart. Jeg kan ikke se rettere, end at det ærede Medlem maatte hellere have søgt at gaa den Vej at dele Forslaget i disse forskellige Forslag. Jeg kunde forstaa den Fremgangsmaade, han har fulgt, hvis man kunde vente en Forhandling af Værdi, men da Hovedforhandlingen er ført for 6 Aar siden, og vi havde en ny Forhandling for 2 Aar siden, som viste, at man dog havde den tidligere Forhandling i Minde, idet den nye Forhandling ikke strakte sig ret vidt, synes jeg ikke, at der kan komme Noget ud af en Forhandling her, og af